

Energií zatím šetří hlavně malí stavebníci

Author: Jiří Chvátal | Published: 15.07.2008

Česká republika se podle slov Ireny Plockové z ministerstva životního prostředí věnuje problematice energetického auditu dlouhá léta. Už v roce 1994 bylo proškoleno prvních pět českých a pět slovenských expertů v tom, co bychom dnes nazvali činností energetického auditora. Šlo o jeden z výstupů projektu Phare, který byl plně hrazen z prostředků Evropské unie. V roce 1998 proběhl první pokus o plošnější zavedení energetického auditu v rámci státního programu na podporu úspor energie - tehdy byla zpracována jeho stručná charakteristika. O dva roky později byla také přijata základní legislativní norma energetického managementu - zákon 406/2000 o hospodaření s energií. Za zmínku stojí, že Česká republika je jedinou zemí v EU, kde je energetický audit povinný. Zatím posledním dokumentem, který se týká hospodaření s energií, je směrnice o konečné spotřebě a energetických službách z roku 2006, kde se mj. říká, že energetický audit a energetická certifikace budov jsou navzájem zástupné.

Veřejné budovy audit potřebují

František Macholda ze společnosti EkoWATT zdůraznil, že veřejný energetický audit je nástrojem, který je přínosem hlavně v případě veřejných budov. U soukromých má totiž vlastník logický zájem na tom, aby budova byla hospodárná a její provoz ekonomický. A pokud má možnost udělat nějaká ekonomicky efektivní opatření, zpravidla je udělá. Budovy veřejné jsou na tom jinak, tady musí či by měl pomoci právě audit. Podle F. Macholdy se ovšem energetické audity veřejných budov u nás zatím dělaly ve velkém spěchu a někdy navíc jen proto, aby byla splněna zákonná povinnost, čemuž odpovídala i jejich kvalita.

Josef Fárka z Metrostavu připomněl, že v první fázi byly audity rozděleny na tři části: první představoval audit jako takový, druhou byl audit projektové dokumentace, třetí část či typem auditu měl být ještě tzv. kontrolní audit. „V současnosti ale neexistuje zcela jasný mechanismus, jak bychom se třeba po zateplení k tomu či onomu objektu po třech nebo pěti letech vrátili a zjistili, zda bylo dosaženo očekávaných úspor,“ uvedl Fárka.

O energetické odpovědnosti

Irena Plocková v diskusi polemizovala s názorem, že soukromý vlastník se vždy chová odpovědně. Vlastníci totiž nejsou vždy plně zainteresováni na energeticky úsporných opatřeních, a to zejména tam, kde případné benefity z úspor nesměřují k vlastníkům. Její slova víceméně potvrdil Jan Řežáb z developerské společnosti JRD - podle něj je k energetickým úsporám motivován spíše uživatel budovy, majitel pouze tehdy, je-li zároveň uživatelem. Vzhledem k tomu je podle Řežába třeba hledat nástroje, jak majitele k energetickým úsporám přimět. Tím by mohl být požadavek na vybavení budovy energetickým štítkem, ale především by to měl být tlak trhu - zákazníci musí požadovat úsporné projekty a efektivní hospodaření s energií by se pak muselo brát v potaz už ve fázi přípravy projektů. „My se věnujeme energetickému návrhu už od zadání projektu. Ve fázi studie objektu je už 90 % energetických charakteristik budovy vyřešeno. To, co se řeší po studii, jsou optimalizace detailů, skladby velikosti otvorů, ale už nevyřešíte kompaktnost hmoty, správný objem domu, orientaci budovy či velikost oken. To všechno jsou věci, které architekt musí vyřešit už při zpracování studie,“ tvrdí Řežáb. V této souvislosti ale F. Macholda upozornil na to, že požadování energetického auditu jako východiska pro zpracování projektů není nejšťastnějším řešením. Chce-li totiž developerská firma stavět dům, neobjedná si energetický audit. Ten má strukturu jasně danou vyhláškou a jedním z jeho základních bodů je zmapování spotřeby energie za poslední tři roky, což je v případě ještě neexistující budovy nesmysl. Proto je pro případ developerského projektu podle Macholdy mnohem vhodnější zpracovat optimalizační studii nebo studii proveditelnosti.

V malém se šetří nejvíce

Podle Jana Řežába je zřejmé, že z hlediska energetických úspor je dnes situace nejlepší u rodinných domků, tedy u malých soukromých stavebníků. Tady je převaha poptávky po nízkoenergetických až pasivních domech jasná a dokonce ji lze označit za vyloženě módní záležitost. Tato poptávka ovšem naráží na nedostatek projektantů schopných navrhnout takovéto stavby, podle Řežába tedy bude nutné zaměřit se na jejich výchovu. Naopak na nejnižší úrovni je povědomí o nutnosti energetických úspor u staveb veřejného sektoru - tady evidentně schází odpovědný vlastník. V segmentu komerčních realit se zase zájem developerů o energetické hospodaření evidentně odvíjí od poptávky. Je tedy na uživatelích, aby developery svými požadavky k energeticky úsporným stavbám dotlačili.

Stavební forum

